

Llengües i immigració a Catalunya: la importància de la primera llengua en el procés d'adquisició de les segones (?) llengües

El dimecres dia 27 de febrer de 2008, va tenir lloc a la Sala d'Actes de la Facultat d'Educació i Psicologia una xerrada a càrrec de Lluïsa Gràcia, "Llengües i immigració a Catalunya: la importància de la primera llengua en el procés d'adquisició de les segones (?) llengües".

Primerament, la Lluïsa, ens va explicar que aquest interrogant que posa en dubte les segones llengües és perquè, pràcticament en la majoria de casos, no és una segona llengua sinó una tercera, quarta, o fins i tot cinquena o sisena llengua les que s'aprenen.

A continuació, ens va parlar de la diversitat lingüística al món. Ens va informar que en altres continents, el més normal és que les persones tinguin una diversitat lingüística molt superior a la nostra. Per altra banda, també va deixar clar que la llengua oficial d'un estat no té per què ser la llengua més parlada.

A través d'unes dades ens va dir quines eren les vint llengües més parlades del món. Les tres primeres no sorprenen: el xinès, en primer lloc, l'anglès en segon lloc i l'espanyol en tercer lloc. Però en canvi, la quarta és l'hindú, que es parla més que l'àrab, el rus o el japonès. El panjabi, per altra part, es parla igual que el francès i molt més que l'italià.

Posteriorment i amb l'ajut d'un mapa, la Lluïsa ens va mostrar com només en els territoris del Senegal i Gàmbia es parlen 32 llengües. Les llengües, per altra part, estan dispersades, no hi ha zones delimitades on només es parli una llengua exclusivament. Aquesta dispersió implica que una llengua es pot parlar a més d'un país i, per tant, aquests parlants han d'aprendre moltes llengües ja que hi ha, en territoris molt petits, molta diversitat lingüística.

Així doncs, hem d'intentar no identificar un país amb una llengua. Per exemple, no tots els marroquins parlen àrab.

Seguidament, ens va exposar la diversitat lingüística

a Catalunya. No se sap exactament quantes llengües es parlen a Catalunya, però es calcula que n'hi ha, aproximadament, unes tres-centes.

Els Prejudicis lingüístics també són un problema a l'hora d'afrontar-nos a totes aquelles persones que passen dels prejudicis lingüístics als prejudicis personals i, amb això, als atacs racistes. No hauríem de tenir-ne, però n'hi ha.

Els àrabs, per posar un exemple, fan les matemàtiques de diferent manera que nosaltres, però el resultat sempre és el mateix. Això passa igual amb les llengües, no importa amb quin idioma ens comuniquem, el resultat i el missatge serà el mateix, amb totes les llengües es pot fer el mateix.

Alguns exemples de prejudicis que hi ha és anomenar com a dialecte a llengües, pensar que una llengua és més fàcil que una altra, associar una llengua a un grau d'intel·ligència... Quan diem que una llengua és més fàcil que una altra, només ho podem dir si la comparem a la nostra llengua materna, per exemple, per als catalans és més fàcil l'italià que el mandinka; però per un senegalès, és més fàcil el mandinka que l'italià.

Així doncs, i com a conclusió, vam mirar quina és la influència de la primera llengua en l'adquisició de les segones llengües. Observem alguns exemples: Fonèticament, els àrabs no diferencien entre la e i la o; morfològicament, molts aprenents del català i del castellà tenen problemes per marcar el plural; sintàcticament, no totes les llengües fan servir la nostra estructura: S+V+C, moltes llengües segueixen l'esquema: S+C+V.